

Prinds Pierre Bonaparte.

Victor Noir.

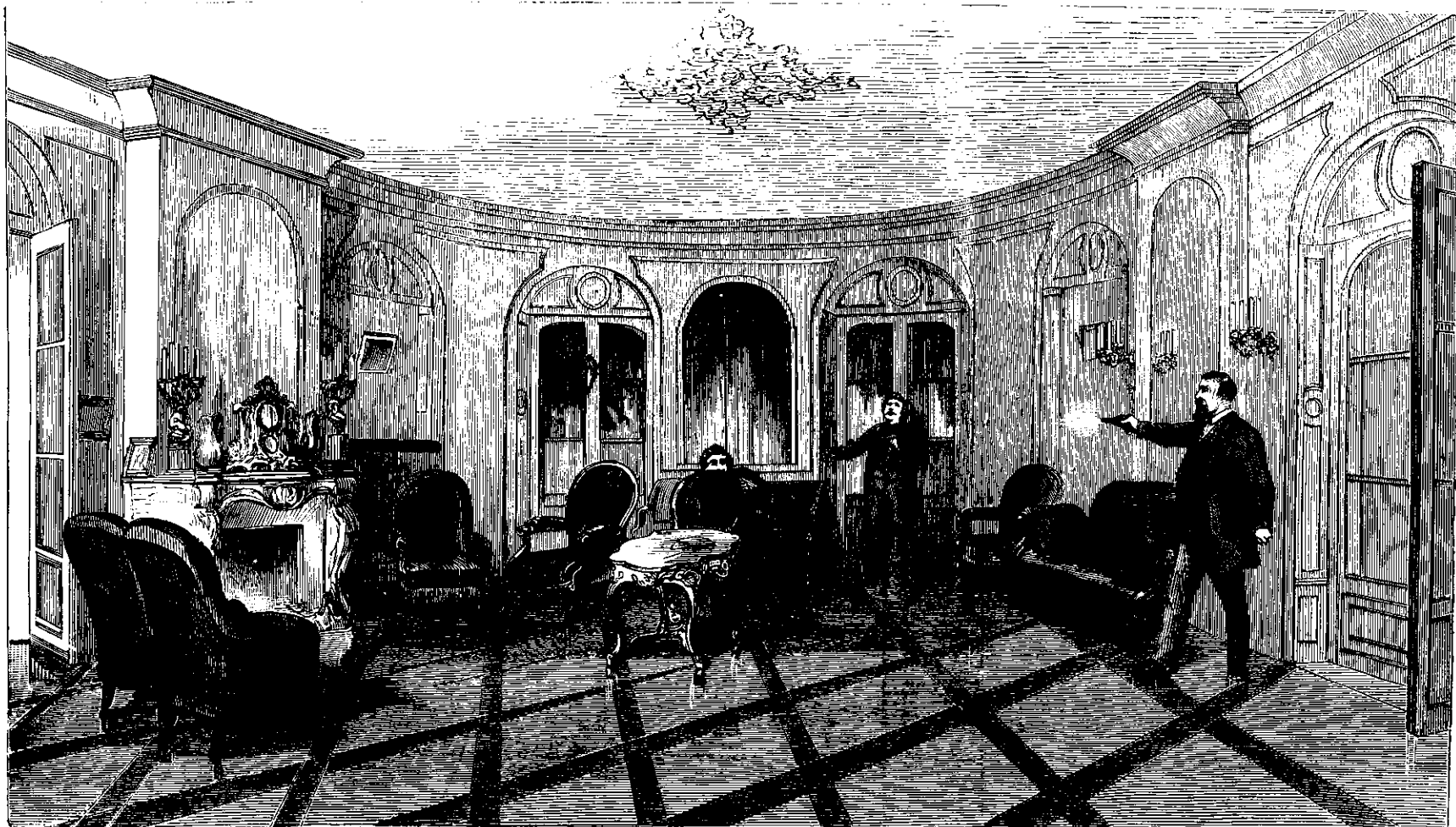
jeg troer ikke, at jeg rigtig forstod, hvad det hele Oprin havde at betyde. Jeg husker kun, at jeg sagde til mig selv: Det er ikke mere, end hvad Du kunde vente! Og sandt er det, at jeg mangfoldige Gange havde forudseet en saadan Tilintgjørelse af mine kjæreste Forhaabninger.

Det begyndte at regne stærkere, uden at den stakkels Moder, der laa paa Graven, aldeles betagen af sin Sorg, mærkede det. Jeg husker saa godt de Ord, hvormed jeg kaldte hende til Besindelse igjen. De godtgjøre, hvor sløv jeg var, og hvor lidt jeg i dette Øieblik formaaede at opfatte den hele Situation, skjøndt jeg var mig min Dumhed bevidst, i samme Øieblik, Ordene undslap mine Læber. »Det regner,« sagde jeg, »jeg bliver vaad, og jeg fryser. Det drypper ned fra Træet, og jeg udsætter mig for at blive syg igjen. Skulle vi ikke tage hjem?«

Jeg var træt og sløv baade i aandelig og legemlig Henseende. Jeg snublede ved hvert Skridt. Hun understøttede min vaklede Gang, og vor Taushed var endnu dybere paa Hjemveien end paa Udveien. Jeg søgte hele Tiden at indbilde mig, at Alt vilde foregaae den følgende Dag efter Bestemmelsen, trods denne Episode og trods Bevidstheden om, at jeg var som et Siv i hendes Haand.

Endnu samme Aften tilintetgjorde hun dog denne Illusion. I den roligste Tone af Verden betroede hun mig den egentlige Bevæggrund til sin paafaldende Opoffrelse. Det var hendes Hensigt at vække min Kjærlighed — og Gud veed, at det kun lykkedes hende altfor godt! — og hun havde foresat sig, paa vor Bryllupsdag at tilfredsstille den Hevnlyst, der besjælede hende. Hun vilde lade mig dele den Skam, som knyttede sig til hendes Fortid; hun vilde føre mig til sin Datters Grav og her atter

lyse Forbandelse over mig. Hvis den ikke knuste mig, vilde hun... dog nei, om jeg end opfattede hendes Mening paa den Maade, er denne Forestilling sikkert kun et sygeligt Foster af min ophidsede Fantasi. — »Ja,« sagde hun, idet hun sluttede sin forfærdelige Tilstaaelse, »jeg vilde gifte mig Dem for at tilfredsstille min Hevngjerrighed, for at gøre Dem til min ydmyge, villieløse Slave og knuse Deres Hjerte. Men at give efter for den mærkelige Følelse, som Deres Kjærlighed vakte, for den Medlidenhed, som den unge Patient, hvis Liv jeg søgte at frelse, indgød mig, maaskee for min Taknemlighed ved Synet af en Kjærlighed, der hævede mig i mine egne Øine, kort sagt, gifte mig med Dem for at skjenke Dem den Lykke, som De haabede og, hvem kan vide det? for maaskee engang at dele den... nei, det vilde være altfor feigt og usselt, det vilde vidne om den mest hjerteløse Glemsomhed.

Victor Noirs og Fouvielles blodige Sammentræf med Prinds Pierre Bonaparte i dennes Bolig.